

Salvanga

MUNCĂ — NAȚIONALISM — CREȘTINISM

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :
STR. AVIATOR MUNTENESCU, 1
TELEFON 46574. — BUCUREȘTI

Director: I. MATEESCU-MATEI

ABONAMENT ANUAL:
Muncitori salariați Lei 200
Mici patroni „ 500
Marile întreprinderi „ 1000
Instituțiile publice „ 1000

Expoziția Internațională a Meseriilor de la Berlin

O probă care întrece cu mult tot ce s'a făcut până acum, are loc la marea expoziție a meseriilor din toată lumea ce s'a deschis la 28 Mai la Berlin.

Nu am făcut prea mult în această direcție totuși munca românească este prezentă acolo.

Uniunea Camerilor de Muncă din România, fiind oficial invitată, ocupă un stand în marea sală a expoziției.

Specificul românesc domină cu această ocazie și avem convingerea că nu vom fi muncit în zadar.

Atelierele demonstrative de țesătorie, cojocărie și cofetărie românească, încadrate de secția modei și întreg ansamblul de exponente, ne va da ocazia să valorificăm peste hotare, calitățile neîntrecute ale muncitorului român.

Marele Voevod Mihai de Alba Iulia, exemplul muncii, este prezent prin fotografia în mărime naturală, luată cu ocazia aflărei la lucru în una din marile fabrici din România.

Mulțumiți că stindardul țării nu lipsește nici de această dată, salutăm cu încredere munca românească.

I. MATEESCU-MATEI

IN FABRICA

A. S. R. MARELE VOEVOD DE ALBA IULIA, pildă și îndemn muncitorimii române

(Această fotografie, mult mărită, se află expusă în sala de onoare a Expoziției Internaționale a Meseriilor de la Berlin — 28 Mai — 10 Iulie 1938)

CE NU S'A ÎNȚELES ÎNCĂ

Din vechea mentalitate marxistă a mai rămas încă destul. Deși marxismul niciodată n'a fost însușit oficial la noi în țară, deși cu toții am luptat, pe teren sau cu condeiul, împotriva stângii politice.

Noi am încercat să arătăm într'un articol precedent că eroarea de căpetenie a lui Marx a fost aceea de a fi ignorat omul, subiectul muncii.

L-a ignorat și l-a desconsiderat, de vreme ce i-a atribuit, drept norme istorice de evoluție economică, unele inspirate după legile materiei moarte, ale obiectului. Greșală în care, teoreticește, au căzut toți metafizicienii raționaliști. Prevăzând omului legi deduse dialectic din

automatismul mașinist al epocii — evident că atare observații nu puteau fi decât absiracte, ca unele ce se formulaseră scăpând din vedere însuși obiectul la care se refereau, adică omul.

Viitorul a înfrunt dialectica marxistă, așa dar, pentru că omul s'a dovedit că nu urmează întocmai legile pozitivizmului materialist, legile mașinismului. Că acestea nu i se potrivesc decât într'o măsură redusă, iar determinanțele psihologice ale vieții omenești sunt în afară de orice predețărmar de logică și dialectică.

Infirmand materialismul istoric prevestit de Marx, încăodată omul a ieșit biruitor în lupta lui împotriva materiei. Încăodată s'a

dovedit că materia este modelată și stăpânită de om, iar nu legile materiei sunt în stare să-l conducă pe acesta. În alți termeni, s'a dovedit că nu obiectul determină subiectul ci invers. Așa cum este firesc. Cum a lăsat bunul Dumnezeu.

Iată însă că mai stăruie un periculos reziduu de mentalitate marxistă în modul cum este înțeleasă la noi munca națională. Recunoaștem cu tristețe, acel unghiu de privire abstract și obiectiv, în aprecierea factorului muncă. Se tot vorbește de muncă, de producție, de legile de protecție a muncii naționale, de

Mircea Mateescu

(Continuare în pag. 3-a)

Cuvîntul breslelor din „F.C.M.R.”

Funcționarii particulari :

CRED!

Mă gândesc de multe ori la viața mea înainte de a mă înscrie în „Falanga Creștină a Muncii Românești”. Aveam mereu în mine gândul că sunt singur și slab. De multe ori mi se părea că dau o luptă inegală cu viața. Eu, fără ajutorul nimănui, să înfrunt toate greutățile luptei pentru pâine.

Din ziua în care am devenit falangist am înțeles cât de mult face să ai întotdeauna întinsă o mână frățască și alături de tine să știi că mai este cineva care suferă și nădăjduște la fel.

De-acum, orice necaz îl spun, cerând sprijinul organizației noastre profesionale. Unde suntem mai mulți, nu se poate să nu se găsească cineva care să nu-mi dea un sfat. Și chiar dacă nu s'ar putea face nimic pentru mine imediat, port în suflet speranța că lupta pe care o ducem azi cu toți, va da

roade. Și atunci, noi cari am știut să înțelegem și să ajutăm — prin muncă și perseverență, prin cinste și încredere nețarmurită în președinte, prin suferință și răbdare — pe toți muncitorii români creștini, vom tresări de bucurie, știind că am biruit.

Dela munca tristă de odinioară, când zilele păreau că nu se mai sfârșesc, iar oboseala o simțeam tot mai nemiloasă, idealul pentru care lupt, convingerea că numai prin tăria și unirea muncitorilor români creștini în organizația noastră profesională „Falanga C. M. R.” vom căpăta legea de protecție a muncii românești creștine, îmi dă puteri înzecite și mă călește în fața greutăților. Cred cu toată tăria în cinstea camarazilor mei de muncă, cred în cinstea mea și cred în izbânda finală.

D. Nicoară

Metaliurgistii:

Să ne trezim!

S'a dovedit în ultima vreme avalanșa păturii proletare care tinde spre meșteșugărie în genere. Era căutat cu vreo 5 ani în urmă, meșteșugul lemnului și toți și-au dat copii la tâmplărie (vorbesc de clasa oamenilor dela țară).

Această avalanșă, cât și mai apoi tehnica modernă (Americă), care înlătură pe cât e posibil lemnul din construcții, a stagnat lucrul în această branșă. S'au trezit băeții, buni lucrători lemnari, rămași fără de lucru, sau lucrând pe o plată de mizerie.

Acești buni meșteșugari în arta lemnului, fiind nevoiți a ocupa diverse posturi în altă branșă, chiar opusă cu a lor.

Scriu acestea, pentru că cunosc cazuri:

Absolvenți ai Gimnaziului Industrial, secția tâmplărie, angajați ca lăcătuși.

Și aceasta n'ar fi nimic, dar unii dintre ei, s'au apucat de negustorie în piață etc. etc. și iată-i deviind dela branșa lor,

Trezindu-se românul nostru, a luat drumul fasonării fierului, dovedindu-se și aci de o îndemânare și pricepere care rar se întâlnește la alte popoare; dar nefiind îndrumați de nimeni, con-

duși în mare parte de minoritari, cari au căutat să le exploateze numai munca, ei au învățat meseria mai mult din furate. Rar dacă s'a găsit vreun maestru străin care să-i dea o lămurire.

Ajuns aci, nepregătit deodată, din motivele expuse mai sus, n'a putut parveni (afară de câte-va excepții), să fie și el conducător, și chiar când ar fi putut și i s'a dat ocazia, n'a avut cine să-l susție sau să-l aprecieze.

Din aceste motive ne trezim după 20 de ani dela unire, conduși de specialiști streini, cea mai mare parte incapabili, însă agresivi, cozi de topor și foarte complezanți cu directorii sau șefii ierarhici, cum s'ar zice pe românește, „periufe”.

Ion Neagu

Tesătorii:

Din viața lucrătorilor textili

Aicea țiu să adresez câteva cuvinte, către colegii și colegele care lucrează la cot cu mine în fabrica de țesătorie Societatea Română pentru Industria Bumbacului din șos. lăncului No. 90:

Noi avem o situație puțin mai ameliorată ca ceilalți colegi ai noștri, care lucrează în alte fabrici de țesătorie. La noi se respectă programul orelor de lucru, care este prevăzut de lege prin Camera de Muncă. La noi lucrătorul lucrează numai 8 ore pe zi, pe când în celelalte fabrici este obligat să lucreze 12 ore pe zi. Ori noi mai întâi de toate trebuie să ne gândim la acești colegi, care suferă mai mult ca noi. Întâi din cauză că lucrează 12 ore pe zi și al doilea din cauză că nu li se plătește la timp munca lor, pe care au depus-o în timpul orelor de lucru. De exemplu: la fabrica de țesătorie „Balcani”, am stat de vorbă cu o mulțime de lucrători și lucrătoare care au venit să lucreze la noi, în șoseaua lăncului 90, și îmi spuneau că nu au primit leafa pe luni de zile și li se dădea pe fiecare săptămână, câte un acout de câte 100 lei iar restul de două sau trei mii de lei, a rămas în buzunarul d-lui patron

Eu cred că dacă s'ar face o statistică la dispensarele caselor de asigurare din toată țara, s'ar constata că trei părți din bolnavii care suferă de plămâni sunt țesători, iar restul din celelalte branșe.

Înainte de sfintele sărbători ale Paștilor, am stat de vorbă cu o colegă țesătoare din Roșiori de Vede și îmi spunea de o colegă a ei, fiind la lucru, s'a simțit deodată rău și au dus-o la spital. După trei zile a încetat din viață. I s'a făcut autopsia și i-au găsit plămânii înfășurați complet în scamă. Aceasta este viața țesătorilor români, acesta este rezultatul la care ajungem cu toții!

C. Marin

Croitorii:

Profitorii zilelor noastre

Vă întreb, care din d-voastră ați făcut Paștele creștinește? Câți din d-voastră ați avut mielul și ouăle roșii, așa cum ați moștenit dela bătrâni? Căci de muncă ați muncit! Cred că prea puțin. (Dacă nu veți mai fi rămași și datori). Unde să fie banii noștri? Unde să fie munca noastră? Că pe datorie nu am dat nici un costum. Lucrul tot l-am predat, și am încasat destul.

Unde să fie acești bani? Care să fie profitorii?

Că Românul Creștin este cinstit și vrea să servească clientul tot astfel.

Acești profitori sunt niște evrei cari sunt cartelați și nu-ți lasă nici un leu mai ieftin ca altul. Trebuie deci să scoți bani și să plătești, că ești nevoit să cumperi dela ei.

Pentru că nu există nici un român creștin cu furnituri de croitorie. Și chiar dacă ar vrea, un Român nu poate să fie.

Cerem pentru noi și pentru viitorul țării noastre îndepărtarea neîntârziată a profitorilor străini ai zilelor noastre.

Constantin Gruia

Cismarii:

Necazuri neascultate

Nu suntem obicinuți să scriem frumos și nici nu am găsit până acum locul unde să ne spunem păsurile.

Organizându-ne bresla în asociația profesională „Falanga Creștină a Muncii Românești”, avem posibilitatea de a scrie câteva rânduri în acest ziar despre durerile noastre.

Sunt multe, dar nimeni nu are timp să ne asculte. Cismarii străini, evrei și mai ales armenii, au invadat piața Bucureștilor, făcându-ne o concurență necinstită. Noi, maistorii români, lucrăm și ne învățăm lucrătorii și ucenicii să facă numai încălțăminte bună. Punem deci marfă cât mai aleasă. Și toată lumea știe cât s'a scumpit dela o vreme la pielărie. Armenii și ceilalți streini, fac pantofi și ghețe întrebuințând carton și le vând

pe jumătate cât noi. De aceea un pantof după prima ploaie nu mai poate fi purtat. Lor le convine acest lucru, pentru că se mută cu locuința aproape în fiecare lună. Impozite nu plătesc. De corporație scapă. Doar noi rămânem pe loc, pentru că nu înțelegem să înșelăm pe nimeni și mai ales să ne înșelăm țara.

Sunt atâtea de scris!

În fiecare număr al ziarului nostru „Falanga”, vom arăta pe rând cât îndurăm. Poate că așa ne-o auzi cineva. Până atunci luptăm cu ultima nădejde la întărirea secțiunii noastre de cismarii.

Aici, în organizația noastră, am găsit cinste și încredere în soarta muncitorului. De aceea scăparea va fi până la urmă tot prin noi.

Nicolae Apostol

Cel mai vechi arbitru din țară a înaintat Comisiei Districtuale de Arbitri F. B. A. următoarea cerere:

Domnule Președinte,

Convins că mi-am făcut complet datoria, în față având peste 25 ani de activitate sportivă, și mulțumit de roadele ce dela un timp, în urma strădaniei celor ce în 1912 — (în Oltenia — 3 la număr), au trasat primele brazde foot-ballistice, vă solicit învoirea să fiu trecut printre rândurile maturilor veterani.

Deși nu totdeauna bătrânețea vine odată cu etatea și ca urmare ași mai fi putut colabora cu folos și efectiv pe teren, pentru această nobilă cauză românească; educația fizică — însă toate încercările mele s'au isbit de o opoziție de neînțelegere a unor oameni, pe care întâmplător vremea i-a așezat la locuri de comandă.

Nejustificat, și fără nici o rațiune, timp de aproape 10 ani, am fost ostracizat și asta pentru

motivul că am susținut cu vigoare și cu curaj, îndreptarea anumitor greșeli, în legătură cu nevoia de dreptate și echitate.

Oamenii se apreciază după fapte, după trecut și din acest punct de vedere nu am a-mi reproșa nimic, fapte ce m'au determinat să am atitudinea francă și fără ocol, atunci când interesele mari ale societății omenești o cereau.

Dela locul ce mi se rezervă vouă rămâne și mai departe acelaș soldat devotat principiului, moralității, cinstei și caracterului pentru ridicarea neamului din care fac parte și care se cheamă românesc.

Incredințat că soluționarea cererii mele va fi satisfăcătoare, primiți, Domnule Președinte, stima mea cuvenită.

(ss) I. Mateescu-Matei

Arbitru de foot-ball din anul 1913

Asigurările sociale:

Despre cotizatori

Mă voi opri în cele scrise aici mai ales asupra cotizatorilor casnici, a stăpânilor obligați să-și asigure oamenii de serviciu. Au trecut peste doi ani de când a început extinderea legii pentru Unificarea Asigurărilor Sociale din 1933 și la servitori. De atunci și până acum efectele sunt cât se poate de slabe. Niciodată nu s'a arătat mai șovăitoare Casa Centrală a Asigurărilor Sociale (prin diferitele ei oficii), decât la încadrarea acestora în cotizarea obligatorie.

O nouă dispozițiune a fost atunci dată. În afară de cazurile precis dovedite (este aproape imposibil să întâlnești și să ți se ofere o conducă în regulă pe care să te poți baza), cazuri din care să reese că persoana de serviciu este angajată de mai multă vreme, nu se vor încheia procese-verbale decât pentru patru săptămâni.

Stăpânii văzând efectul unei atitudini de impresiune, au refuzat și refuză să prezinte conducăle personalului său. Ceva mai mult chiar. Când li se cer cărțile chitanțe, trimit controlorul — care de multe ori

este un om cu studii universitare, să stea de vorbă cu servitoarea în bucătărie, de oarece — adaugă el — sunt chestiuni cari nu-l priveșc. Ce poate face funcționarul? Conform ordinelor primite, el nu are dreptul să încheie procese-verbale decât pentru 4 săptămâni, adică pentru o sumă care în cel mai fericit caz abea depășește o sută de lei. Se pierd mai mulți bani cu somații, judecată, apel etc. decât costă procesul-verbal însuși care, în majoritatea cazurilor va sfârși prin a fi anulat.

Și atunci, instituțiunea se îndreaptă împotriva funcționarului controlor, amenându-l pentru că „n'a știut cum să-l ia pe stăpân” pentru a-l convinge să-și asigure servitorii.

Să ne gândim la ceilalți cotizanți cari — prin sumele pe care le plătesc ca lucrători sau patroni meseriași —, ar avea mult mai mare dreptate să facă opoziție.

Conducerea Casei Centrale a Asigurărilor Sociale are datoria să găsească o formulă hotărâtă care să asigure egalitatea de tratament față de toți cotizanții. Cel puțin atâta vreme cât vor rămâne încadrați în prevederile aceleiași legi.

Nicodim Ion Matei

Mai multă grijă!

Trăim într-o țară cu un trecut imediat destul de înapoiat. În mod fatal țara noastră a fost supusă legii evoluției și crunt hărăzită să fie sub intensă invazie a străinismului și barbarismului milenar. Din cauza nenumăratelor invaziuni a acestora și veșnicelor hârțuiri, poporul românesc a fost nevoit a se retrage înspre părțile muntoase, lăsând loc de a acționa barbarilor în voie în goana lor după bogății. Acest ciclu de evenimente a influențat într-o cântă să rămânem mai în urmă cu progresul, față de celelalte țări din apus și deabia pe la secolul XIX-lea am mai început să ne risipim spre șesuri, să venim în contact cu toate soiurile de națiuni. Modul de expunere și de analiză a științei internaționale dovedește că nu eram un organism național izolat, închis de ziduri chinezești. Dar toleranța și ospitalismul nostru fără margini ne incomodează azi așa de mult încât vedem singuri că ne sugrumăm de prea multă toleranță. În decurs de atâtea veacuri am primit tot felul de națiuni în mare majoritate: evrei, greci, bulgari, etc. Ei s'au pripăsit în țară. Datorită neprividerilor și docilității noastre fără margini, acum ei au locul preponderent, fatal pentru societatea muncitoare și inima națiunii. Că datorită faptului venirii în contact cu străinii cei luminați și specialiști în toate domeniile civilizației de atunci, acum suntem și noi într-un stadiu înaintat de progres paralel cu celelalte țări, se poate. Am prins dela ei tot secretul muncii moderne și al științei de azi. Acum însă să luăm aminte că însăși românii autohtoni au fost primii factori ai progresului, culturii și muncii naționale, și că la drept vorbind ar trebui să li se dea deci întâietate și posibilitatea de a se specializa cât mai mult, dar nu de a-i descuraja prin nepăsarea și răceala ce este față de muncitorii români merituosi, valorificând numai pe cei străini de neam și patrie.

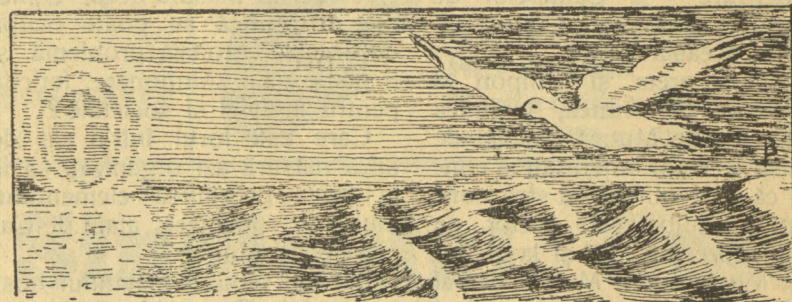
Să nu uităm că muncitorul român autohton știe că patria mamă are o misiune în Univers și cu toți participă la viața muncii naționale și se supun legilor ei, ce va da bineînțeles — protecția muncitorului român creștin autohton — a muncitorului neîndreptățit și sărman, ce se hrănește numai cu amărăciunea vișurilor frumoase de viitor, cu viața subredă și tuberculoasă ce tinde spre degenerare. Binele țării

nu constă într-o veșnică propagandă de înflorire scrisă numai pe hârtie de către virtuosi. Puțină sânguină de cei în măsură să privească și în căminele nefericiților muncitori atât manuali cât și a umililor intelectuali, funcționari, mizerabil plătiți, neputând supraviețui în luptă cu greutățile vieții. Numai „o minte sănătoasă într-un corp sănătos”, va putea să aibe rațiunea realităților, să ție piept lupțelor grele și nesigure ale zilelor

noastre și numai astfel vom putea să înflorim țara și să dănuim în liniște și pace înfricoșând pe dușmanii noștri.

Vrem întâietate în muncă și protejare legală împotriva patronilor străini. Numai prin asigurarea minimului de viață a muncitorului autohton — înaintea oricărui străin — conducătorii vor realiza România în veci nepieritoare.

G. Răinu

Ce nu s'a înțeles încă

(Urmare din pag. 1-a)

legile de protecție a producției, de istoricul muncii, de perspectivele noi ale muncii, etc. etc.

Mai deunăzi, de 1 Mai, când s'a sărbătorit într-un cadru quasi-oficial ziua muncii, am auzit rostindu-se discursuri de tot felul. Al căror preț, teoretic și valoare doctrinară, nu ne gândim să le contestăm. S'a vorbit însă atâta despre muncă, și nimic despre muncitori. Ne-a fost prezentat obiectul, munca, în toate fațetele istorico-genetice în care puteau fi tălmăcite — dar despre subiectele acestei munci care este una națională — nimic nu s'a rostit. Și erau în sală atâtea asemenea „subiecte” — eram în sală noi toți. Românii de origine etnică, producători și consumatori, deci subiectele exclusive ale muncii naționale!

Ni s'a spus că munca națională suferă... Dar se poate o afirmație mai inutilă? Suferă munca? Adică acea abstracțiune logică, obiectivă, ideală? Nu, desigur. Munca nu suferă. Sufără muncitorii, ei doar sunt ființe sensibile, trăitoare. Și cine sunt imensele mase muncitoare din această țară? Noi, Românii creștini. De ce totuși în posturile de producție din comerț și industrie românii de origine etnică, adică subiectele veritabile ale muncii naționale, nu își gătesc locul îndreptățit?

Realitate socială românească? Dar, pentru Dumnezeu, această realitate a societății românești, dacă o formăm noi românii creștini, nu poate fi decât o realitate națională. În afară de subiectele societății, adică în afară de oricare dintre românișii rămași fără plasament în câmpul muncii, din pricina regimului preferențial pe care îl duc la noi în țară evreii și străinii — ei bine, dacă se face abstracție de ființele societății — societatea însăși nu este decât o searbădă abstracțiune, iar realitatea socială nu mai este o realitate.

A lucra pentru munca națională înseamnă așadar, în primul rând, a pleca atent urechea la nevoile acelor cari sunt subiectele acestei munci. Și cari o compun — și o determină.

Protecția muncii naționale înseamnă desconggestionarea, de grabă, a industriei și comerțului, de evrei și străini și încadrarea muncitorului român creștin în locurile de răspundere ale producției și repartiției bunurilor. Și aceasta, fără violență. Dar cu hotărâre. Și imediat. Altfel, staționăm inutil în echivoc și nepricepere.

Mircea Mateescu

Escursia „Falangei Creștine a Muncii Românești”

Duminică 22 Mai 1938, asociația profesională „Falanga Creștină a Muncii Românești” a organizat o escursiune la Cernica, fiind convinsă că muncitorii români au nevoie — după o săptămână de muncă —, să petreacă o zi în aer liber. Prima escursiune din anul acesta a întrecut cu mult cele mai optimiste așteptări. S'a văzut cu această ocazie cât de mare este nevoia de a se organiza în decursul zilelor de sărbătoare plecări din București cari, pe lângă înfrățirea dintre toate categoriile de muncitori, au și un folos organic, depășind pe lucrătorii manuali sau intelectuali de tentațiile pe cari te oferă o zi de repauz la oraș și cari duc la cheltuirea banilor și la ruina sănătății. Departe de orice cărciumă sau cinematografe nehygienice muncitorii români creștini renasc în aer liber.

Încă dela orele 6 jum. dimi-

neața pâlcuri de falangiști se adunau la capătul autobuzului 46 dela Pantelimon. Un soare surzător apărură împrăștiind ultimii nori cari mai rămăseseră în urma ploii căzute cu o oră înainte, ploaie care încrunțase o clipă fețele escursionistilor.

Fără deosebire de îmbrăcăminte, de clasă, și fără nici o etichetă, de oarece falangiștii sunt camarazi sufletește, caravana condusă de președintele „Falangei C. M. R.” d-l I. Mateescu-Matei, s'a pus în mișcare. În drum, fețele se opreau culegând flori multicolore de pe câmpiile cari își desfăceau lanurile încă verzi de grâu, pe marginea șoselei.

Era atâtea vioioșie încât calea până la Cernica fu parcursă pe negândite, deși fiecare purta fie o pătură, fie mănecă, o minge, câte un aparat de fotografiat, ranițe în spate, etc.

Ajunși la mănăstirea Cernica, o pioasă tăcere îndemnă pe toți

participanții să-și lase lucrurile, intrând să-și plece genunchi, ascultând și simțindu-se pătruși de credința sfântă. Nimic nu mai mișca. Doar fetele se strecurau încet, aprinzând lumânări pentru pomenirea cine știe cărui mort.

Cu sufletul plin de renașcută credință falangiștii porniră apoi în pădurea din apropiere. Un scrânciob fu repede instalat, în timp ce o parte din flăcăi băteau mingea iar alții fotografiau pitorescul peisagiu în care goposisem.

Dar soțiile tot mai gospodine. Profitând de diversele ocupații ale celor din jur, întinșeră masă românească pe covorul verde al ierbii de primăvară. Și ca prin farmec toți „constatară” că le era foame. Nu se mai ținea seamă ce a adus fiecare. Se împurmută, se oferea, se lua fără prea mult ocol, de oarece toți erau falangiști și toți se simțeau în acea clipă frați.

Dar lăutarii de unde apărură la sfârșitul mesii? Parcă ne-ar fi urmărit din București, așa erau de siguri că îi vom primi. Începură un tango. Toți protestară indignați ca și cum s'ar fi pro-

fanat frumusețea zilei cu un asemenea cântec. Într'un luminis mare se porni atunci hora noastră românească pe care coșurile fabricilor și pereții magazinelor cu patroni streini, nu au putut-o și nu vor putea-o niciodată înăbuși. Atunci își aduseră aminte băeții că în mare parte erau dela țară. Cerură să li se cânte „Românul”. Apoi sârba. Și din nou iarăși hora, căci fetele voiau să participe și ele aproape neîntreput la bucuria tuturor.

Încet, încet, cântecul începură un cântec. Melodia prinse să renască tot mai puternic în zecile de glasuri cari se asociară imediat, alcătuind un cor în mijlocul naturii. Și până la ora 5 după amiază cântecul în pădurea trezită la viață nu mai încetă.

Din nou foame. Ultimele merinde se consumară aducând odată cu terminarea lor teama că ziua era pe sfârșite.

Dar noaptea nu voia să mai întârzie. Greu de tot — cu regretul că ziua s'a sfârșit, dar fericiti că au petrecut atât de minunat împreună —, falangiștii făcură calea întoarsă, împodobiți

cu coroane de verdeață și cântând mereu. Drumul început domol se cadentă când porniră să cânte:

Pe-al nostru steag e scris Unire 'n cuget și 'n simțiri...

În finalul:

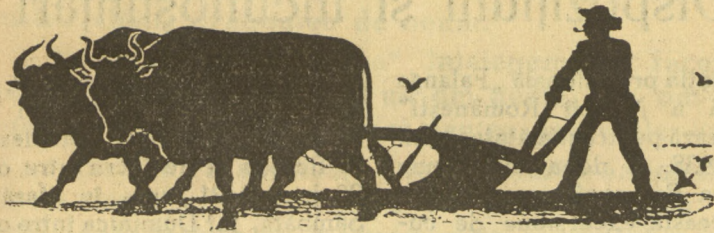
Iar scumpa noastră Românie Etern, etern va înflori!

Isbucni deodată întreaga tinerețe și vlagă a neamului nostru. Cântând în asfințitul soarelui, cucul își petrecea musafirii.

De deparfe începură să se contureze primele lumini în inserare. Reintram iarăși în București.

Pentru falangiștii și falungistele care au petrecut ziua de Duminică 22 Mai în escursia dela Cernica, desigur că munca din săptămâna care urmează îi va găsi cu forțe proaspete și cu nădejdea că „Falanga Creștină a Muncii Românești”, va organiza cât mai dese escursii ca cea la care au luat parte.

N. I. C.

In Berlin la 28 Mai 1938

Reflexii asupra legii „Fondul Muncii“

Ziarele cu data din 31 Martie 1938, au adus vestea unei noi legi în interesul muncitorimii române, lege menită să schimbe complet fațada actualelor așezăminte de reprezentare și în parte de ocrotire — a Camerelor de Muncă — singurele și direct vizate cu această ocazie.

Forul suprem și tampon al Camerelor de Muncă, Uniunea Camerelor de Muncă, asaltat de întrebările celor interesați și convins că este obligat să stee continuu în slujba atât acelor pe cari îi reprezintă, cât și la dispoziția Ministerului Muncii în al cărui cadru lucrează, s'a sesizat numind o comisie cu studierea acestei importante chestiuni.

Fără atingerea problemei din punct de vedere juridic — această latură rămânând în sarcina contencioaselor respective — și fără să ne ocupăm de economia acestei legi, (decă mărginindu ne numai la utilitatea legii) „Fondul Muncii“, Comisiunea Uniunii Camerelor de Muncă prin raportul ei a ajuns la următoarele concluzii:

Camelele de Muncă, nu prea de mult înființate, s'au dovedit de real folos pentru muncitorime și toată lumea așteaptă întărirea și completarea acestor oficii cu noi puteri în sensul nevoilor și mai ales al timpului.

Camelele de Muncă — atunci când au avut conducere sănătoasă — au soluționat în bună parte probleme care până la înființarea lor nu și-au găsit deslegare cu toate ostenele și buna voință a Ministerului de resort.

Câte greve, câte conflicte colective și individuale, câte necazuri și dureri au aplanat Camelele de Muncă din țară, localizând răul și dând în limitele posibilității, satisfacții și nădejdi de mai bine muncitorului și salariatului român.

Dacă experiența de cca. 5 ani a Camerelor de Muncă a putut să ne convingă de utilitatea absolută a acestui unic parlament muncitoresc, apoi tot experiența ne-a învățat în plus să cunoaștem mai departe scăpările legiuitorului și completările necesare unei mai perfecte organizări.

De exemplu: ne vom mărgini numai la vagi aprecieri asupra legii Jurisdicției Muncii, unde cu regret vom constata că intenția bună a legiuitorului nu a dat roade și că o cercetare se impune chiar după câteva luni dela intrarea în vigoare a acestei legi. Principiul de a da muncitorimii un for special de tranșarea conflictelor dintre capital și muncă a fost bine venit, iar dacă scopul nu a fost atins, aceasta trebuia și trebuie să facă obiectul unor cercetări pentru îndreptare.

Rostul acestor rânduri este în cazul de față, să arate și să stăruie asupra nevoiei ca instituțiile create; Camelele de Muncă, să fie nu numai lăsate să trăiască, dar să fie întărite în așa fel încât să corespundă în totul rostului covârșitor pe care îl au de îndeplinit în România muncitoare de azi.

Dacă ne gândim numai la marea problemă — care așteaptă de mult rezolvare — a românizării muncii, constatăm că această uriașă operă națională este soluționabilă numai prin Camelele de Muncă. Absorbirea plusului de populație dela sate, copiii țăranilor noștri, care de acum nu

mai pot trăi ca agricultori, (pământul de cultură devenind insuficient), trebuie canalizați către orașe, unde primiți sănătos și așezați, vor trebui să fie dirijați după posibilități și aptitudini. Ori, cine mai în măsură decât Camelele de Muncă se poate ocupa de această capitală problemă și îi poate găsi soluționare fericită pentru indivizi și societate?

Care este forul într-o cât de mică măsură azi organizat, să ia în brațe pregătirea elementului muncitor românesc, afară de Camelele de Muncă?

În viața nouă a Statului nostru, rolul Camerelor de Muncă adaptat la nevoile cursului actual, va da România nouă, va da fațada necesară orașelor, pe alocuri în dezacord cu simțămintele naționalului.

Căminele și cantinele pentru ucenici și lucrători, pregătirea și statuarea practicantului, vânzătorului și comerciantului român de mâine, crearea și înstărirea micului patron meseriaș, ridicarea muncitorimii autohtone din toate punctele de vedere și sădirea încrederii în calitățile și capacitatea neamului nostru, sunt și rămân de resortul Camerelor de Muncă.

Camelele de Muncă trebuie să fie organe vii, ele trebuie să recepționeze toate doleanțele muncitorimii, să le trieze și să le soluționeze cu autoritatea și încrederea necesară prestigiului neștirbit. În acest scop trebuie lucrat și dacă este vorba de noi legiferări — toată lumea așteaptă consolidarea poziției și nu diminuarea sau aproape desființarea Camerelor. Căci dacă prin paralelism, Camelele de Comerț, acest vechi și static organ cu buget de 100 de ori mai mare ca al Camerelor de Muncă, este necesar — dovadă că nu se leagă nimeni de el — apoi munca din țara aceasta care înglobează infinit mai multă lume și are spre rezolvare probleme variate și de importantă covârșitoare pentru viitorul românismului, credem că are cel puțin tot atâta cădere.

Ori ce s'a întâmplat? Noua lege „Fondul Muncii“ desființează Camelele de Muncă, deoarece iată ce spune unul din articole:

Art. 4 al. k.

„Toate bunurile mobile și imobile cu activ și pasivul lor, care în baza diferitelor legi aparțineau fondului pregătirii profesionale Camerelor de Muncă, sau altor instituții întreținute din veniturile, taxele sau contribuțiile încorporate în Fondul muncii, trec de drept în patrimoniul acestui fond care le va administra în viitor.“

Nu este suficient acest aliniat k, pentru a demonstra îndeajuns desființarea Camerelor de Muncă. Orice interpretare ar voi să se de, este clar că dacă va mai rămâne ceva din aceste așezăminte muncitorești, acest ceva va fi: se vor mărgini la funcțiunea de invizibile birouri de înregistrare.

Nu suntem noi chemați să ne dăm avizul asupra felului cum se înțelege punerea în aplicare a acestui „Fond al Muncii“. Totuși, în ipoteza că noua lege ar rămâne în picioare, cu ce aparat se va rezolvi tot ce prevede ea? Care va fi mecanismul practic la al lucrului? Desigur omul! Ori, Ministerul de resort va crea

noui servicii cu noi ramificații pe țară și cu noi mari și multe cheltuieli. Există oare certitudinea că noua experiență ne va aduce alte avantagii decât cele date sau vor da Camelele de Muncă așezate pe baze mai solide ca până acum? Și iarăși avem o constituție nouă care are la temelie ideea corporatistă. Ori prin ce oficii facem legătura cu breslele — când este bine recunoscut că organizațiile profesionale cu rari excepții — nu corespund așteptărilor?

Camelele de Muncă socotim că vor fi chemate să lucreze și să perfecțeze totul în vederea categorisirii breslelor. Ele vor face statistici, coordonând și îndrumând formele către forul lor de imediată reprezentare, Uniunea Camerelor de Muncă, unde Ministerul Muncii și cerințele Statului vor putea oricând avea evidența necesară a unei bune organizații centrale.

În legătură cu nevoia de dezvoltare a Camerei de Muncă, trebuie întărită și statornicită așezarea Uniunii Camerelor de Muncă.

La Uniune ar trebui să fie înglobate toate comisiile ce lucrează pentru protecția și susținerea muncii românești; la Uniune ar trebui să fie serviciul de inspecție și control al Ministerului Muncii; la Uniune ar fi nimerit să fie un serviciu special pentru plasarea muncitorimii române, șomaj, etc., ea, Uniunea, fiind — prin organele ei Camelele de Muncă — în legătură directă cu muncitorimea și deci în măsură să cunoască perfect și în orice moment starea de fapt a celor pentru care legile sunt făcute.

Dar ceea ce ne-a lipsit în general și de ceea ce trebuie să ne îngrijim în primul rând este omul sau oamenii. La conducerea instituțiilor muncitorești trebuie oameni verificați și filtrați. O conducere pricepută și bine intenționată este prima condiție ca o întreprindere să dea rezultate bune. Cu oameni aleși și de încredere deplină cu prevederi legale și sancționare drastică în caz de abatere, cu exemplu de cinste peste tot, cu caractere și educație suficientă, se vor face lucruri excepționale de bune într'un timp nu tocmai avansat.

Acum că a dispărut politicianismul, și odată cu el toată acea lume dubioasă, credem că este timpul și ocazia ca instituțiile — și mai ales cele cu caracter muncitoresc — să fie gospodărite după nevoia și interesul celor pe care îi reprezintă.

Ori în ce caz Camelele de Muncă aranjate și conduse de oameni pregătiți și cinstiți, vor da rezultate uimitoare și mai ales acum când problema muncii naționale se pune din plin.

Tot ce simplifică în privința formei și tot ceea ce intră cât mai direct în uz practic, este cerut de toată lumea și numai prin Camelele de Muncă putem realiza această așteptare a mulțimii.

I. M. M.

Răspândiți Falanga

Intr'adevăr ziua aceasta înscrie în calendarul istoriei meșteșugărești, prima manifestare cinstită a muncii românești la o expoziție internațională.

Este ocazia să admirăm modestia celor ce au înțeles că oamenii se apreciază după fapte.

Uniunea Camerilor de Muncă, cu posibilități materiale necrezute de reduse, a realizat la Berlin un stand românesc ce rivalizează cu cele mai pretențioase încercări. S'a muncit fără preget și iară nici o pretenție. Consilierii acestei instituții, în frunte cu președintele lor, au făcut eforturi imposibile pentru ca țara noastră să fie apreciată la adevărata ei valoare.

Micile răutăți omenești, invidia care în atari ocazii apare de obicei, a fost exclusă de perseverarea dinamică a Uniunii.

Dacă ar fi să ne rezumăm numai la două încercări, secția modei și secția cofetăriei, este credem suficient ca să scontăm că vom veni cu frumoase roade.

Rostul femeii în „F. C. M. R.“

S'ar părea că acolo unde sunt revendicări profesionale, unde atâtea bresle și-au dat mâna luptând pentru realizarea legii de protecție a Muncii Românești, rolul nostru dacă nu este inutil, își are totuși numai o valoare ștearsă. Să nu uităm însă că și noi suntem lucrătoare în fabrici sau funcționare în birouri. Acest lucru ar fi de ajuns pentru a ne da dreptul să activăm, de oarece sunt în joc și interesele noastre. Nu este însă numai acesta motivul care ne-a determinat să ne înrolăm în „Falanga C. M. R.“ Programul ei relativ la femeile române este la prima vedere pozitivă nouă.

Intr'adevăr se aduce acuzarea că familia este în continuă dezagregare din pricină că femeia fiind la lucru nu-și mai poate îngriji de casă, atunci când o are. Căci ceea ce este mai dureros, bărbații câștigând foarte puțin își pierd din autoritatea șefului de familie. Femeia având banii ei, menajul se dezorganizează și viitorul țării este tot mai periclitat.

Dispozițiuni și încunoștințări

Asociația profesională „Falanga Creștină a Muncii Românești“ organizează pentru jumătatea lunii Iunie 1938, a doua excursiune pe Valea Prahovei.

La această excursiune de cunoaștere și înfrățire camaradească, pot participa și prietenii sau prietenele care nu sunt înscrise încă în „Falanga C. M. R.“

Informațiuni de orice natură, asupra excursiunii, se dau la sediul „F. C. M. R.“, din Str. Lipscani, 14, etaj. II, în zilele și orele indicate.

Sediul organizației profesionale „Falanga Creștină a Muncii Românești“ este în Str. Lipscani 14, etaj. II. Sedințele au loc în fiecare Vineri seara la orele 20 jum.

Adunarea generală anuală a organizației profesionale „Falanga Creștină a Muncii Românești“, se va ține anul acesta pe ziua de 5 Iunie ora 10 dimineața, la sediul ei din Str. Lipscani 14, et. II. În caz că la prima adunare nu se va întruni numărul cerut de statut, adunarea generală se amână de drept pentru Duminică 12 Iunie la aceeași oră, când se va ține, oricare ar fi numărul membrilor.

Este cazul să lăudăm româneasca insufletire cu care d-l C. Zamfirescu a contribuit la standul cofetarilor. Fabricile de ciocolată: Zamfirescu și Regina Maria au oferit odată cu minunatele obiecte de artă, și maistorii cofetari, fără nici o pretenție.

D-na dr. Steopoe, maestră profesoară la liceul Robescu, conducătoarea secției modei din standul expoziției române de la Berlin, în lucrările ce a făcut pentru această ocazie, a întrecut cele mai dificile gusturi.

Și acum, amice Botez, la lucru. Regia îți aparține. Etalează, expune, păstrează simetria, aranjază frumoasa panoramă, dar nu uita nota românească.

Domnule președinte Molin, gazeta aceasta muncitorească „Falanga“, îți urează să te bucuri sincer de munca ce ai depus. Din cele câte ai făcut până acum ai numai de câștigat ca stimă și admirație, și dacă muncitorimea a fost vreodată bine servită, apoi asta este acum.

Ori noi nu voim să concurăm. Dorința noastră este de a putea rămâne bune gospodine și mame exemplare pentru prosperitatea familiei și a neamului. De aceea ne asociem din tot sufletul la programul „Falangei Creștine a Muncii Românești“, pentru că realizarea lui va însemna pentru noi reîntoarcerea voluntară la atribuțiunile pentru cari am fost născute și cari formează pavăza de totdeauna a statului nostru.

Florica Stoica

Pentru orice informațiuni, sediul „F. C. M. R.“, din Str. Lipscani 14, etaj. II, este deschis în fiecare zi de lucru între orele 20 jum. — 21 jum., în afară de Sâmbăta, iar Duminica între orele 10—12 a. m.

Pentru abonații noștri

Mulțumim celor cari ne-au înțeles mai înainte de a face noi primul apel la achitarea abonamentelor. Achitându-le cu afata spontaneitate au dovedit că înțeleg importanța și cinstea luptei ziarului nostru. Deasemenea cuvintele de încurajare primite renasc în noi îndemn și încredere spre realizările revendicărilor muncitorilor români creștini.

Cu această ocazie rugăm și pe ceilalți cititori ai noștri să-și achite abonamentele, deoarece sumele adunate astfel formează cea mai importantă posibilitate de apariție. Deasemenea îi rugăm pe cei cari au găsit atâtea cuvinte măgulitoare pentru forma și ținuta noastră de apariție, să caute să-și aboneze prietenii la „Falanga“.

Pentru ajutorul vostru de azi, vă va mulțumi mai târziu țara muncitoare autohtonă, stăpână pe întâietatea în muncă și câștig.